Lova pjeva za Majken

Mama i tata

Ova knjiga pripada:

_____

Dobro došli u ovu oglednu knjigu! Napravljena je baš poput one koju ćete dobiti vi, od fotografija i odabira prikazanih pokraj nje, i pokazuje kako bi mogla izgledati priča iz Sage za vas. Listajte, čitajte i zamislite svoje dijete kao junaka vlastite bajke.

Večer je uoči Svete Lucije. Sutra će Lova ići prva u lucijskoj povorci kod kuće, s krunom od svjetala na glavi. Sada stoji na tepihu u dnevnoj sobi, u bijeloj haljini i s crvenom vrpcom. Pred njom Majken sjedi na svom žutom jastuku. Samo mačka sluša.

Lova udahne. Zna pjesmu. Ipak, glas joj izađe kao sasvim, sasvim tihi šapat. „Pjevam za Majken”, pomisli. Kod njezinih nogu svjetluca duga srebrna šljokica s krune od svjetala. Majkenini brkovi trgnu se.

Lova stavi krunu od svjetala na glavu. Pet malih električnih svjetala upali se blagim sjajem. Srebrna nit zapela je na rubu, a Lova je pokušava osloboditi.

Majken vidi kako nit podrhtava. Zatreperi. Njiše se gotovo poput mišjeg repića. Lova ponovno pokuša otpjevati prvi red, još tiše nego prije. „Pjevam za Majken”, pomisli. Tada izleti prugasta šapa. A već idućeg trena: fiju!

Majken je uhvatila šljokicu. Kruna od svjetala poleti za njom, sve preko tepiha. Mačka juri toliko brzo da pet malih svjetala poskakuje i treperi.

„Moja kruna!” povikne Lova. Potrči za njom. Majken skrene u spavaću sobu i nestane pod krevetom. Lova stane na vratima. Možda je Majken pobjegla da ne mora slušati tu majušnu pjesmu? Pod krevetom sjaje dva zelena oka. A pet malih svjetala treperi još dublje unutra.

Pod krevetom miriše na prašinu, drvene kocke i izgubljenu čarapu. Lova legne na trbuh i ispruži ruku unutra. „Majken, dođi sad. To nije mačja kapa.”

Majken tapne srebrnu nit. Šapa. Šapa. Šapa. Zatim se s krunom od svjetala povuče još dublje. Lova začuje šuštanje, vidi kako nestaje rep i promrmlja: „Pjevam za Majken.” Htjela bi viknuti. Ali ne vikne. Još ne.

Odjednom Majken izleti ispod kreveta i skoči na policu s knjigama. Sleti ravno među slikovnice i pletenu košaru.

„Samo ne i na policu s knjigama!” kaže Lova. Donese svoj mali stoličić i popne se. Kruna od svjetala nakrivo joj stoji preko Majkeninih ušiju. Mačka opet lovi šljokicu, šapa-šapa-šapa, kao da ima jako važan posao. Lova je gotovo dosegne. Tada Majken skoči dolje s druge strane i pojuri prema ormaru.

U ormaru miriše na vunu, kišni kaput i Lovinu kapu s pomponom. Majken sjedi na šalovima. Kruna od svjetala skliznula joj je preko ramena, a šljokica je savršena igračka.

„Sad je red na mene da nosim krunu”, kaže Lova. Oprezno je lovi među vješalicama. Majken se provuče između njezinih nogu. Ne razmišljajući, Lova zapjeva: „Majken, Majken, izađi sad!” Glas odskače među zimskom odjećom. Mačka zastane, ali samo na treptaj. Zatim iskoči u hodnik.

Ulazna vrata stoje odškrinuta. Vani su male stube bijele od tek napadalog snijega. Majken iskoči van sa šljokicom i krunom od svjetala.

„Čekaj!” kaže Lova. Tata stoji baš kraj vrata dok ona ugurava stopala u svoje male čizmice. Zatim izađe samo na najgornju stubu. Ondje Majken sjedi s repom omotanim oko šapa. Lova glasno zapjeva u hladan zrak: „Majken, čekaj me!”

Tada sve utihne. Majken i dalje sjedi nasred stuba. Uši su joj usmjerene naprijed. Kruna od svjetala leži u snijegu pokraj nje.

Lova stoji otvorenih usta. Pjevala je glasno. Stvarno glasno. Pokuša još jedan red, ovaj put polako. Majken ne trepće. Sluša. Lova podigne krunu od svjetala iz snijega i čvrsto je pritisne uz trbuh. Zatim ponovno počne pjevati sve do unutra.

Kad se vrate unutra, Lova kuhinjskom krpom obriše pahuljice snijega s krune od svjetala. Pažljivo odvoji šljokicu. Majken sjedi pokraj stolca i promatra, ne mičući ni jednom šapom.

Na stolu toplo mirišu peciva sa šafranom, a pikantno medenjaci. Lova uzme jedno pecivo i pogleda mačku. „Kad mi sutra trbuh počne treperiti”, šapne, „onda ću pjevati za Majken. Najprije u svojoj glavi.” Majken polako trepne.

Na lucijsko jutro prozori su tamnoplavi, premda će jutro uskoro svanuti. Lova navuče bijelu haljinu preko glave i zaveže crvenu vrpcu. Zatim namjesti krunu od svjetala. Pet malih svjetala se upali.

Majken sjedi na klupi u hodniku i prati svaki pokret. Lova ne vježba ustima. Samo misli riječi, mirno i polako: Pjevam za Majken. U kuhinji su peciva sa šafranom već poslužena. Tamo čeka lucijska povorka.

Kuća je tiha, gotovo kao da i pod i vrata slušaju. Lova prođe hodnikom. Mala svjetla u kruni sjaje pred njom. Iz kuhinje dolazi miris tople kave, šafrana i medenjaka.

Kod dovratka bi Lovina stopala najradije ostala stajati. Sjeti se dvaju zelenih očiju pod krevetom. Sjeti se šape na polici s knjigama, šalova u ormaru i snijega na stubama. Pjevam za Majken, tiho kaže u sebi. Zatim uđe.

Lova otvori usta. Najprije dođe jedan ton. Zatim još jedan. A onda dođu riječi, jasne i tople, i ispune kuhinju sve do prozora.

Majken sjedi na prozorskoj dasci. Sada nema šljokicu u šapama. Samo uši usmjerene naprijed i oči uprte u Lovu. Vani snijeg tiho svjetluca. Unutra miriše pecivo sa šafranom, a pet malih svjetala sjaji nad Lovinom kosom. Pjesma se nastavlja, red po red.

Kad posljednji ton još malo ostane visjeti u zraku, nakratko zavlada tišina. Lova pogleda prema prozoru. Majken nagne glavu na stranu, baš kao na snježnim stubama.

Lova se nasmiješi svojoj najboljoj publici. „Još jednom?” Majken podigne šapu i nježno tapne po staklu. Pet malih svjetala na kruni svjetluca kraj njih u prozorskom staklu.

Lova pjeva za Majken

Lova će sutra ići prva u lucijskoj povorci kod kuće, ali njezina je pjesma tek šapat. Kad Majken pobjegne s krunom od svjetala, Lova pronađe pjesmu koja je može pratiti od spavaće sobe do mraznog prozora.

hr-hr.sagatilldig.se